

е) Генералізація – це перекладацький прийом, за якого термін з вузьким значенням перекладається терміном з ширшим змістом. Наприклад: *die Dampfmaschine* – паровий двигун (а не парова машина), *Elektromobil* – транспортний засіб (а не електромобіль).

є) Наразі дуже продуктивним є описовий прийом перекладу, оскільки вважається, що наука і техніка Німеччини більш розвинені, ніж українська, і тому в українській мові відсутні відповідники багатьох сучасних німецьких термінів. Цей прийом використовується при перекладі неологізмів, зазвичай вони в лапках, або при відсутності еквіваленту терміна, що перекладається в мові перекладу. Наприклад: *die Abnutzungsrate* – процентні параметри матеріальних і людських витрат під час бойових дій в одиницю часу.

Загалом, перекладач сам обирає прийом перекладу відповідно до термінів, які зустрічаються у тексті перекладу.

Можна зробити висновок, що переклад термінів – це дуже серйозне та відповідальне завдання для перекладача. З огляду на відсутність прямих еквівалентів у мові перекладу перекладач повинен користуватися енциклопедіями та довідниками, щоб правильно передати значення терміну.

Список літератури

1. Комиссаров В.Н. Теоретические основы методики обучения переводу. М.: РЕМА, 1997. – 112 с.

2. Хаит Ф.С. Пособие по переводу технических текстов с немецкого языка на русский: учебное пособие. М.: Высшая школа; ИЦ «Академия», 2001. – 159 с.

*Науковий керівник: Сабітова А.П.,
викладач*

УДК 378.14 (043.2)

Пластун О.В.

*Глухівський національний педагогічний
університет імені О. Довженка, Глухів*

ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У ВУЗАХ УКРАЇНИ. ЕКСКАУРС У ПРОБЛЕМАТИКУ З ТОЧКИ ЗОРУ СТУДЕНТА

Актуальність вивчення іноземної мови в стінах вузів України постає сьогодні як одна з ключових проблем сучасної вищої освіти. Адже у політкультурних умовах сучасного життя будь-яка освічена людина має володіти значним багажем знань, необхідних для повноцінного функціонування у суспільстві [1, с. 106]. Плюралінгвізм є невід'ємною частиною сучасної Європи. У зв'язку з цим, сьогодні знання іноземної мови в системі вищої освіти передбачає все більшу актуальність з боку студентства.

У наші дні у сфері викладання іноземних мов відбуваються істотні

зміни. Сучасна громадськість з її різноманітними можливостями проникнення в культуру і життєдіяльність інших країн диктує нові вимоги до процесу навчання іноземним мовам.

Вітчизняні й зарубіжні учені приділяють величезну увагу вивченню і дослідженню різних аспектів засвоєння іноземної мови, зокрема англійської. При цьому, основний акцент в процесі цієї діяльності, згідно з новими вимогами, робиться на оволодіння англійською мовою, у першу чергу, як засобом спілкування, – що має на увазі вільне використання усіх видів мовної діяльності на іноземній мові в процесі комунікативної діяльності. Для успішної реалізації цієї діяльності, первинне значення набуває володіння таким видом мовної діяльності як говоріння, тобто уміння використовувати наявні в мові лексико-граматичні структури для продукування власних висловлювань у рамках заданою ситуацією спілкування темою. При цьому, як показує практика, саме здійснення говоріння в процесі формування навичок спілкування викликає у студентів найбільші труднощі, як в умовах учбового процесу, так і при безпосередній участі в реальній комунікативній ситуації.

Одним із дієвих способів вивчення іноземної мови є метод Іллі Франка. Унікальність і дієвість такого методу у вивченні іноземної мови полягає в тому, що студент працюючи з певною іноземною книгою, не відволікається, наприклад на пошук незрозумілого слова у словнику, а безпосередньо читає переклад, що поданий у дужках відразу після оригіналу, нажаль, такі книги написані наразі здебільшого тільки російською мовою [3, с. 156].

Слід також розглянути метод «тихого навчання», розроблений Калемом Гатеньо. Тут на перший план виходить безпосередньо самостійність студентів, їх уміння співпрацювати один з одним задля вирішення певних мовних завдань; роль самого викладача зводиться до мінімуму. На думку розробників цього методу, таке навчання у тиші сприяє розумовій діяльності та концентрації студентів під час виконання завдань [2, с. 28]. Утім, тут є як свої плюси, так і мінуси. До останніх відносять достатньо велику кількість часу, яку студенти витрачають на пошук тих рішень, які в інших умовах викладач пояснив би сам. Крім того, самостійність студентів – наріжний камінь методу, що потребує, з одного боку, дуже високого ступеня зацікавленості та мотивації студента, що не завжди є наявними для вивчення іноземної мови, тож це може стати великим мінусом та призвести до поразки самого процесу навчання. З іншого боку, саме захоплення самостійності є певною гарантією того, що здобуті знання в подальшому будуть використані в повному обсязі.

Отже, мова є міжнародним засобом спілкування. Саме тому вивчення будь якої іноземної мови повинно ставити перед собою завдання навчити студента, не стільки для матеріального збагачення в майбутньому, як для спілкування із соціумом у теперішньому, адже скільки ти знаєш мов, стільки ти разів людина.

Список літератури

1. Журавель Т.В. Використання автентичних відеоматеріалів на заняттях з іноземної мови для студентів-юристів / Т.В. Журавель // Подолання мовних та комунікативних бар'єрів: освіта, наука, культура: збірник наукових праць / за заг. ред. А.Г. Гудманяна, О.В. Ковтун. – К.: Аграр Медіа Груп, 2016. – 342 с.

2. Кашина Е.Г. Традиции и инновации в методике преподавания иностранного языка / Е.Г. Кашина. – Самара: Изд-во «Универс-групп», 2006. – 75 с.

3. Крупченко А.К. Основы профессиональной лингводидактики: Монография / А.К. Крупченко, А.Н. Кузнецов – М.: АПКиППРО, 2015 – 232 с.

*Науковий керівник: Журавель Т.В.,
викладач*

УДК 81'37 (043.2)

Самолук А.І.

Університет економіки та права «КРОК», Київ

ВЕРБАЛЬНЕ ВИРАЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНОЇ СПЕЦИФІКИ В ЗООМОРФНИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМАХ (на матеріалі української, німецької та іспанської мов)

Вивчення мови неможливе без розуміння менталітету її носіїв, національно-культурної системи образів.

Національно-маркована картина світу відображається яскраво у фразеологічній системі кожної мови. Метою нашої розвідки є дослідження спільного та відмінного в зооморфних фразеологізмах вищезазначених мов.

Зооморфізми – сталі лексичні одиниці, в основі яких лежить перенос назв тварин на людину з метою оцінки певних її якостей. Нами було виявлено, що ряд зооморфізмів досліджуваних мов мають спільне джерело походження, схожі конотації, проте також багато зооморфізмів досліджуваних мов відрізняються, що відбиває відмінні уявлення різних націй про поведінку тварин.

Таким чином, ми виокремили в досліджуваних мовах такі основні групи зооморфізмів: фразеологізми, спільні для досліджуваних мов, що мають повні семантичні еквіваленти; фразеологізми, що мають часткові аналоги в інших мовах; фразеологізми, що зустрічаються лише в одній із досліджуваних мов, тобто, безеквівалентні зооморфізми.

Слід зазначити, що назви різних класів тварин у досліджуваних мовах представлені неоднаково. Найбільшу фразеологічну активність в усіх досліджуваних мовах мають назви свійських тварин. Так, в українській мові найчастіше зустрічаються зооніми собака, свиня, кінь, корова, миша, вівця; в іспанській мові – *toro, perro, gato, caballo, oveja, asno, vaca, puerco*.